

לקצב מנגינות השלום, שקולם נישא בכיכר עליידי מגבירי-קול, מחא הקהל כף וביקש שהערב המרגש יימשך.

שיר השלום

בערבית

רשעה 22.30 הופסקה המנגינה, כבה האור בכיכר סאדאת. מאחרי הקלעים המתינה הזמרת מירי אלוני לאות כדי לעלות על הבימה. אט-אט גדלקו הנרות בדיהם של אלפי האזרחים והציפו את הרחבה באור יקרות. מירי אלוני שרה את שיר לשלום והקהל זימזם את המילים.

מחפוט' עבד-אל-על, נספח לענייני תרבות ועיתונות בשגרירות מצריים, החזיק בידו נר דולק ובשנייה את תמונת הנשיא המצרי המנוח, והצטרף אף הוא לשירה, בשפה העברית השגורה בפיו. צמרמורת של התרגשות אחזה ברבים מהנוכחים במעמד זה, והזמרת מירי אלוני, בשמלה לבנה הרקומה בסמלי יונת השלום, הרי סיפה לשיר בית נוסף בשפה הערבית.

בתום השיר ניגשו אלה שהצליחו להי דור מבעד לגדרות המיטרה, שחסמו

אייבי טייט, בעל מיטעדה 1901 השלום שקרא לאזרחי יש" ראל לבוא לכיכר, משוחח עם השגריר.

„שירו שיר לשלום!“ השמיעה הזמרת מירי אלוני לאור הנרות שזהרו מתוך אלפי הידיים, שהושטו לעבר הבימה. שיר זה, שנשכח בשנים האחרונות, חזר וריגש את כל הנוכחים.

עבד-אל-על המצרי, הוא לא הבין פירוש המילה קיבוצניקים. עד מהרה קלחה ביניהם השיחה בשפה העברית. אמר מחפוט: „השלום תלוי בעם המצרי, והצעירים ענו לו: „גם בעם הישראלי.“ „רצח הנשיא לא יפריע להמשך תהליך השלום,“ הוסיף ואמר הנספח המצרי, ויפה סנברג סיימה ב" „אינשאללה“.

הם נפרדו ממנו בכירכת שלום, אולם לא לפני שביקשו ממנו לבוא עם שגריר מצריים לבקר בקיבוצם.

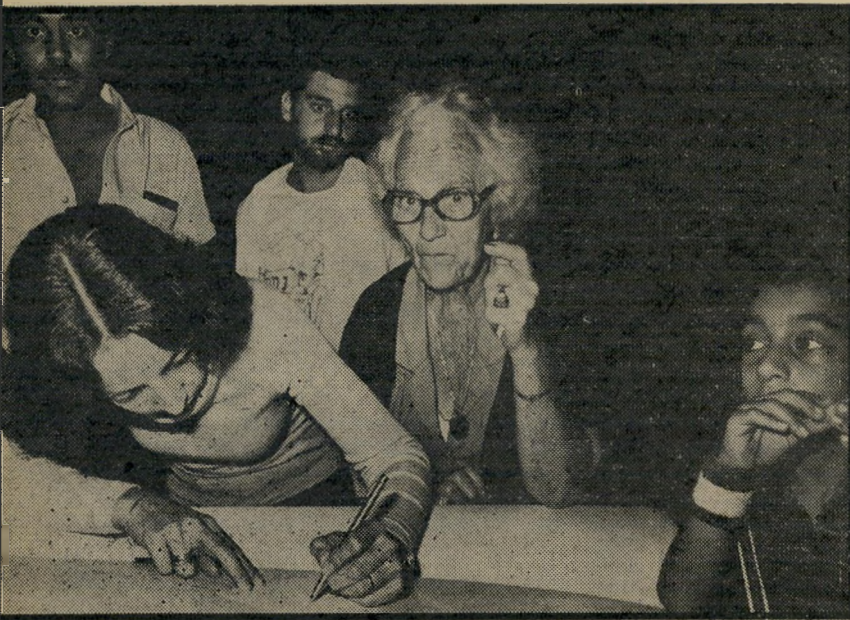
אייבי נתן, הנהג ללבוש חליפת בגדים בצבע שחור, והנהג להודיע שהוא לא יחליף את צבע בגדיו כל עוד תימשך האלימות במרחב, בלט הפעם בחליפתו הלבנה. הוא לא ישב בשקט לרגע, הוא השקיע בפירסום ההזמנה לאירוע בכל כלי-התיקשות הצי מיליון לירות. ככשו היה עליו לדאוג לרצף ההופעות לפני הקהל.

כמה עשרות בני גוער כחולצות כחולות התנדבו מרצונם לעזור לאייבי והתחננו לפניו שיתן להם הוראות. „הם נפלי-אים!“ הוא קרא לכל למראה פעילותם.

את מהלך ערב הזיכרון לזיכרו של הנשיא המצרי, שנרצח בידי קנאים דתיים, ניסו לשבש צעירים בודדים, חובי שי כיסות סרוגות, שהודהו כהברי בני עקבא. הם הניפו ארבע כרזות בגנות הנסיגה מסיני, אך המיטרה פיזרה אותם וקרעה את כרזות האיבה. התקרית נמשכה דקות ספורות בלבד, ורוב משתתפי העי צרת, קהל רבבות, לא הבחינו בה כלל. רבע שעה לפני חצות תמה העצרת. הקהל הרב נבלע באוטובוסי 10 ואגד והרחבה בכיכר סאדאת התרוקנה. רק שרידי הנרות, כמה כרזות קרועות שע-ליהן המילים „כף רגל מצרית לא תדרוך בימית“ ובימה, שעליה המשיכו להתבדר ברוח דגל מצריים לצד דגל ישראל, נותרו בכיכר סאדאת שמול בניין עיריית תל-אביב.

רבבות נרות בחושך בני גוער, חיי- לים ומבוגרים הגיעו מכל חלקי הארץ אל הכיכר שמול בית עיריית תל-אביב, כדי לכבד את זיכרו של הנשיא אל-סאדאת שנרצח. באמצע הטקס, שארך ארבע שעות, כיבו את האורות בכיכר מלכי ישראל וכל הנוכחים הדליקו נרות שהפיצו אור בחשיכה.

מיכתב לגי'האן כותבת סוזנה שרדו, סטודנטית מאורוגוואי, המבקרת בישראל כתיירת. היא לא ביקרה עדיין במצריים, אולם נישואיה ליהודי יליד גרמניה קרבו לליבה את תהליך השלום.

עצוב בתוך ההמון בכיכר עומ' דות שתי ילדות עצובות אשר ביקשו מהוריהן רשות לאחוז בנר.

את הגישה אל שטח הבימה, וביקשו את תמונתו של אל-סאדאת. ידיו של הנספח המצרי היו מלאות עבודה: הוא חילק מאות תמונות פורטרט צבעוניות של הנשיא מתוך חבילה שהובאה במיוחד לשם כך משגרירות מצריים.

אל הבימה עלו בזה אחר זה עוד ועוד זמרים, מהמוכרים והנעלצים בישראל. הקהל הריע ולא הניח להם לעזוב את הבימה.

„אייבי, אני שר בשבילך!“ קרא הזמר גיטריסט יצחק קלפטר (צ'רצ'יל). „אייבי, כל הכבוד לך!“ הוסיפו ואמרו שלושה צעירים מקיבוץ כפר-מנחם, שהתי קרבו למרות מחסום המיטרה, אל המד-רגות שבפאתי הבימה.

היו אלה כרמית יודוביץ (15), יפה סנברג (29) וזיו בראון (18). הקיבוצני קים נראו נרגשים מאוד שהצליחו להגיע ולדבר עם „האיש החשוב“, אייבי נתן. הם אמרו לו: „הערב הזה כליכך מרגש, אבל ציפינו לשמוע בו עוד ועוד שיחות על נושא השלום. ערב רציני, שיגיעו אליו אזרחים שהמטרה שלהם לחזק את תהליך השלום ולהודהו איתו, ולא רק עם הזמר“.